

Fra Nordjyske den 30. januar, 2007

Fin psykologisk fortælle teknik

☆☆☆☆☆☆

Hvilket glimrende værk af den 30-årige randrusianske debutant Henriette Møller.

Titlen refererer til det navn, morfaren giver sit barnebarn Jenny, da han henter hende med hjem fra det sjællandske. ”Jelne” betyder på dialekten i randersområdet ”alene, ensom”, vel egentlig det samme ord som ”jenle”, og alene er den 7-årige Jenny, efter at hendes mor er død. Det skal vise sig, at det ikke bliver sidste gang, hun bliver alene.

Vi møder hende første gang, da hun er nær de 30 og stuepige på La Plaza hotel i København. Hendes samlever, Kasper, der aldrig har interesseret sig for hendes fortid, har fundet en anden, og da hun bor i hans lejlighed, må hun forlade den efter deres fire års samliv. Hun smider alle minderne om deres lykkelige tid sammen i form af fotografier ud af vinduet og forsøger på den måde at kvitte deres fælles fortid.

Derefter opsøger hun inkognito sin barndoms by, hvor hun får plads som servitrice og stuepige på den lokale kro, hvis ejere var hendes mors bekendte. Hun vil finde sporene til sin barndom, fordi hun føler sig uden fortid og derfor ikke kan finde en kontinuitet i sin tilværelse og dermed

ikke finde sig selv. Hun føler sig uden identitet.

Her arbejder hun sig langsomt tilbage i sin fortid, dels gennem mødet med barndommens venner, hvoraf en enkelt, Daniel, genkender hende. Gennem samtaler med ham og kroejeren Sigurd, der viser sig også at have genkendt hende, finder hun efterhånden frem til et mønster i sin tilværelse og frigøres fra en tvangstanke om selvmord, fordi hun føler sig prædestineret.

Hun er da ved bogens slutning parat til at tage et ansvar for sit eget liv – alene eller sammen med en anden.

Bogen er fyldt med fine psykologiske iagttagelser og båret af en fortælle teknik, der gengiver den umiddelbare tankeprocesses ofte ulogiske og associationsrige forløb. Hertil kommer, at man fanges af de spændingsmættede felter, der opstår mellem romanens mennesker.

af: Jens Henneberg